

Bayer Zsolt: Fekete szín

2015 november 05. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

3

Átlag: 3 (1 szavazat)

Mérték

Amikor megszülettem, 1963 telén, még akasztottak Magyarországon. És egy örökkévalóságnak kellett eltelnie, hogy erről tudomást szerezzek.

November 4-e, az iszonyat napja.

Ami október 6-án kezdődött. Százhat évvel 1956. november negyedikéje előtt...

Kivégzőosztag, akasztás, börtön.

Elvett és tönkretett életek.

Kelet-közép-európai sors.

Amikor megszülettem, még akasztottak.

Talán el sem képzelheted az, amikor visznek a bitófa alá, és még benned sincsen. De visznek. Arctalan és arcoss gazemberek.

Mélységes mély a hajnal csöndje és hidege.

És azt a csöndet veri fel a halálsoron vonuló elítélt lépéseinek zaja. És a sorstársak búcsúja. A biztatások, kiabálások s ahogy a pléhkanalak hozzáverődnek a csajkákhoz.

Visznek akasztani.

A halálsorok utolsó útjai akkor kezdődtek.

November 4-én.

Amikor bejöttek a ruszkiak.

A Szabad Európa Rádió még kintásra buzdított, de az Egyesült Államok elnöke csak ennyit üzent az oroszoknak: „Végezzenek gyorsan...”

Szigorú, aljas tündöklés.

És végeztek is, gyorsan.

A ruszkiak.

Akik azt sem tudták, hol vannak.

Szomorú szemű, messziről, Urálon túlról hozott kiskatonák, ázsiaiak, széles járomcsontúak, barnák – talán rokonok a történelemben.

Jöttek, gyorsan végezni.

Mert „egy nép azt mondta: elég volt!”

És még nem jött el az ideje ennek a mondásnak. Kelet-közép-európai sors: mindig lemaradva, és mégis mindig túl korán, túl hamar, soha sem idejében.

A mi szabadságunk soha sem tudott idejében érkezni.

A mi szabadságunkért soha sem lehetett jó időben harcra kelni.

Mindig másmilyen volt a „világpolitikai helyzet”.

Másmilyen volt 1956-ban is.

Csak a fiúknak és a lányoknak felejtettek el szólni erről. Mint mindig.

Nekünk mindig elfelejtettek szólni.

Bennünket mindig egyedül hagytak.

És mindig elárultak. Így aztán útjaink mindig ott értek véget, a halálsoron. Bitók tövében. Kivégzőosztagok előtt.

Nehéz sors ám az, ha az élet önmaga is hűsiesség.

Errefelé az. Olyasmi. Olyasféle vállalás.

November 4-én is vállalni kellett aztán mindent. Menekülést az idegenbe, elszakadást mindentől, családtól és hazától, ami nehéz volt ám, mert akkor még volt rendeltetésük e fogalmaknak. Rendeltetésük és átélhetőség, átélte valóságuk.

És vállalni kellett a börtönt. A kínzást. A börtönelen börtönödést, amiről még Dosztojevszkij sem beszélt.

Vállalni kellett a gazemberek, a patkányok triumfálását. Ismét. Mint mindig, mint oly' gyakorta, hogy már úgy tényleg egészen, soha nem is lehet másképpen.

Úgy tényleg, hogy soha nincsen semmi értelme.

És vállalni kellett a halálsort. Az utolsó utat s a bitót. Vállalni, ahogy a kötél megfeszül, és vége lesz mindennek.

Vállalni kellett, hogy megint a halál porciózza ki a maradék időt.

S ami a legnehezebb: vállalni kellett ezután is az életet. Vállalni azt, hogy a gyilkosok, az árulók, a patkányok fogják megmondani, mire lehet és kell emlékezni, és mire tilos.

S legvégül itt egy vállalás, ami nem szükségszerű, de mindennél megalázóbb: tenni, hogy a gyilkosok, árulók és patkányok maradéka szabadon élhet a mai napig, és feltehetőleg ágyban, párnák közt fog elpusztulni mindegyik.

Ez sérti legjobban november 4-e emlékét. Az emlékezetet.

November 4-e dalát az elcsángált, bukovinai székelyek éneklék, azóta, hogy beléjük ágyúztak Madéfalván, egy rettenetes éjszakán, és el kellett menekülniük.

Ők öntötték versbe az örök kelet-közép-európai sorsot. Az örök november negyedikéket. Ez a népdal sírjon ma is, mert ezt úgysem értheti rajtunk kívül senki sem igazán, ezen a földtekén...

Nekünk a legszebbik estét / Fekete színre festették, / Fekete színre festették. // Munkót anyánk megátkozott / Mikor a világra hozott, / Mikor a világra hozott. // Azt az átkot tette reánk, / Ország-világ legyen hazánk, // Ország-világ legyen hazánk. // Ott se legyen megállásunk, / Csipkebokoron szállásunk, / Csipkebokoron szállásunk. // Bu ebédünk, bu vacsoránk, / Szerencsétlen minden óránk, / Szerencsétlen minden óránk. // Rajtunk a bu hármat hajlott, / De bezzeg hogy elhervasztott, / De bezzeg hogy elhervasztott. // Nekünk a legszebbik estét, / Fekete gyászra festették, / Fekete gyászra festették.

Bayer Zsolt - www.magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lajkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következő címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lajk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal! www.flagmagazin.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lajk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló
